

Hirana

V strede noci by ste v odľahlej časti mesta nečakali akýkoľvek pohyb. No ak by ste pozornejšie sledovali jedno určité miesto pri rieke, všimli by ste si ako sa v tieňoch zakrádajú dve siluety. Dvaja chlapci sa v tichosti zakrádali tmou a ukladali svoje veci na malú loď ktorú ukradli rybárom. Chystali sa utiecť. Ani jedného z nich už nebavil život v meste. Mahirovi sa už nechcelo žiť pod jednou strechou s jeho agresívnymi rodičmi a Leo mal po krk cestovania z jednej adoptívnej rodiny do druhej. Keď mali všetko naložené a prichystané, nastúpili na loďku a vydali sa na cestu po prúde rieky.

...

„Je tma“

Leo to poznamenal skoro ako keby to bolo zvláštne, ako keby malo neustále svietiť slnko. Nikdy som nemal tmú veľmi v obľube. Je ťažké mať ju rád, ak je tá, ktorá vám zobrala sestru.

„Jasne, že je tma. Mraky zakrývajú hviezdy a mesiac.“

„Máš strach?“

„Nie, prečo by som mal mať strach?“

Vlastne som mal obrovský strach. Už od kedy mi Leo zaklopal na okno, mám čo robiť ,aby som sa celý neroztriasol.

„Ale noták, veď vieš, že mne klamať nemôžeš. Veď vidím ako sa ti triasu ruky.“

„Och, buď ticho. Ak si taký odvážny, môžeš si zatiaľ zobrať prvú hliadku a ja si zatiaľ pospím.“

„Oky, douky Bijooka, pospi si a ja ťa potom zobudím .“

„Dôverujem ti, že sa táto loď nepotopí kým spím.“

„Spoločni sa.“

A tak som zatvoril oči a ponoril sa do bezsenného spánku.

...

„Dobré ráno Bijooka.“

Občas vážne ľutujem, že som ho to slovo naučil. V Hindžtine to znamená strachopud. Odkedy som mu to povedal, volá ma tak často.

„Dobré ráno skaut, prečo si ma nezobudil skôr? Mohol si si pospať.“

„Nechcel som. A, vyzeráš tak milo keď spíš. Pôsobíš ešte neškodnejšie ako obyčajne“

„Ja nie som neškodný, som silný a nebezpečný muž.“

Napol som svaly na rukách aby som zvýraznil svoju neexistujúcu silu, ale Leo sa na tom len zasmial.

„ Ty nie si ani silný, a ani muž“

„Jasne, že som muž, mám 15, to je mužné dosť.“

„Pff, ty by si nebol považovaný za muža ani v starovekom Grécku.“

„Hahaha, ako keby si TY bol na tom lepšie.“

„Bléé“

Vyplazil na mňa jazyk. Neznášam keď to robí, neznášam keď robí mnoho vecí. No napriek tomu sa na jeho detinskom správaní stále iba zasmejem.

„Správaš sa ako malé dieťa.“

„Lebo ním som, Mahir, sme deti, musíme sa aj baviť.“

„Jasné sme dvaja 15 ročný chlapci na úteku, preto teraz môžeme zbúrať všetky zákony o slušnom správaní a chovať sa ako 5 ročné deti.“

„Presne tak.“

Musel som sa začať smiať, pri Leovi to inak nešlo. Už od kedy som ho spoznal ,je mojou druhou najdôležitejšou časťou života.

•••

Po rieke sme putovali ešte jeden deň. Niekedy okolo poludnia rieka vyústila do nevelkého jazera s polorozpadnutou chatrčou na brehu. Rozhodli sme sa tu ostať. Chatrč nebola veľká, v podstate bola celkom malá. No pre dvoch to stačí tak akurát. Z vnútra to nevyzeralo bohvieako, ale stále lepšie ako žiť v tej malej loďke.

„Nie je to päť hviezdčkový hotel, ale má to 2 posteľe-“

„Na ktorých zatiaľ spať nebudeme.“

Vážne, nemal som chuť spať na tých moľami prežratých posteliach.

„- Presne tak. Kde som to bol?“

„2 posteľe.“

„Ah, presne, 2 posteľe, stôl, lavice na sedenie a krb. Strecha je pravdepodobne deravá, ale opraviť ju nebude príliš veľký problém.“

Bol, to príliš veľký problém, nemali sme ani poňatia čo robíme a okolo chatrče bolo ešte veľmi veľa práce. Okrem strechy sme museli opraviť aj steny, podlahu, lavice, stôl, posteľe, vyčistiť komín a o tom aké ťažké bolo zohnať si jedlo ani nehovorím. Podarilo sa mi priotraviť asi 6 krát, Leo sa to podarilo 10

krát. Kvôli tomu sme to skoro vzdali a vrátili sa domov. No jediná spomienka na to, aké to bolo doma nám to vyhovorila. Radšej zomrieť od hladu alebo na otravu, ako sa vrátiť do našich nestabilných domácností. Po troch mesiacoch sme sa naučili loviť. Teda, Leo sa naučil loviť, ja som sa naučil upravovať jedlo. Časom sa stal náš život v lese oveľa ľahším a chatrč sme oficiálne mohli nazývať naším domovom. Ani sme sa nenazdali a prešli 2 roky od nášho úteku. V jeden bezmračný večer som zaspal Leovi na pleci a mal sen ktorý sa mi nespínal už veľmi dlho.

...

Začalo sa to školským výletom v druhom ročníku do sirotinca . Tento deň si veľmi dobre pamätám, stretol som vtedy Lea. Prebiehalo to presne podľa scenára, traja chlapci z mojej triedy sa mi vysmievali, že ak to pôjde s mojimi rodičmi takto aj naďalej tak tu skončím aj ja. Teraz príde Leo a zachráni ma, vysmeje sa im, že aj sirotinec je lepší ako byť v ich spoločnosti . Tak ako vždy, ako blond Superman. No Leo neprišiel. Nevysmial sa im a nezachránil ma. Namiesto toho som sa rozplakal a chlapci do mňa kopli. Vtom sa sen zmenil. Opäť som bol päť ročné dieťa stratené v tmavej uličke. So sestrou sme sa odtrhli od rodičov počas festivalu a zatúlali sa do bočnej uličky. Hirana mi stlačila ruku ešte silnejšie.

„Mahir ja sa bojím.“

„Neboj sa ak budeme spolu nič sa nám nestane.“

Stalo sa. Do uličky vošiel opitý muž. Inštinktívne so schoval Hiranu za seba a pomaly sme začali cúvať hlbšie do tmy. Chyba. Hirana sa nepozerala pod nohy a spadla do otvoreného kanála. Počul som ju skríknuť. Moje slabé a strachom spotené rúčky ju neudržali. Spadla, chvíľu bolo počuť čľupkanie vody, a potom krik ustal. Vtom som sa zobudil a uvedomil som si, že v pozadí jemného Hiraninho čľupkania bolo počuť oveľa zreteľnejšie, bližšie a silnejšie špliechanie vody. Niekoľko sa topí v jazere. S trhnutím som si všimol rozvírenú hladinu jazera a Leovu neprítomnosť. Bez rozmýšľania som skočil do vody a plával k Leovi. Kým som sa k nemu dostal bol v bezvedomí. Chytil som ho okolo pásu a začal plávať k hladine. Sväté parožie, on bol ťažký. Dochádzala mi sila, no rozhodne som nechcel opäť niekoho nechať zomrieť. Nad hladinou sa zvlnila niečia silueta s strčila do vody konáre. Potrebujem vzduch. Doplával som k nim, z posledných síl som sa ich chytil a nechal si pomôcť nad hladinu. Keď som bol na suchej zemi, prvé čo som urobil bolo oživovanie Lea. Tridsať stlačení, dva vdychy. Tridsať stlačení, dva vdychyPo

piatich minútach začal konečne lapať po vzduchu. Keď sa vydýchal, zdvihol ruku a ukázal za mňa.

„Asi mám halucinácie, ale stojí za tebou jeleň.“

„Jeleň?“

„Jeleň.“

Keď som sa otočil stálo tam nádherné a majestátne stvorenie. To neboli konáre, bolo to parožie, jelenie parožie. Hiran ke seeng.

„Hirana.“